

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостиничарима и механицима из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

ЛИСТ УРЕЂУЈЕ ОДБОР

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ

УПУТСТВА

ЗА ИСЉЕДНИКЕ У КРИВИЧНИМ ДЕЛИМА.

(НАСТАВАК)

е) Прикривање болести.

Већ је раније било говора о томе, да продавци не приказују своје коње купцима, кад им се болест може јасно да запази. А сада је на реду да се говори о томе, како се те болести прикривају и маскирају, те да их купци не опазе. Таква се маскирања понајчешће дешавају на великим коњским вазарима, где се често може „јевтино“ да купи „леп“ коњ од каквог странца, али који уз то има и велику ману.

Понајчешће се у томе смислу прикривају и маскирају мане на бутинама и копитама коњским, и то тиме, што се коњ „раздражи“ ударцима бича, замузањем, и што се на вештачки начин нагнао, да главу држи високо и усправно. То се обично практикује на каквој меканој земљи или песку, те тако мане за неко време нестане, а купац на тај начин препрати невреднег коња, и тиме само себе општети.

Од тога је још опасније тако звано „анестезирање“ коња. Копита коњска, услед њеног комплицираног састава и великог штрапаца, изложена је разним болестима, које поступно напредују, и које су неизлечиве. То не бива услед тога, што копита изгуби свој облик, или што нема довољно снаге за отпор, већ само за то, што постане толико осетљива и бољива, да коњ једва може да иде. Па како у копити има само нерви за осећање, а не и оних за кретање, то продавци, да би таку болест код коња прикрили, просеку те нерве и један део њихов уклоне, те онда на тај начин привидно изгледа, да је болест отклоњена, јер коњ онда опет може неко време да гази онако исто, као и кад је сасвим здрав. По себи се разуме, да коњ и даље има раније болове, само што их услед тога моментано не осећа, али се доцније ти болови увећају, коњ их почне опет осећати, те постаје за кратко време потпуно неспособан. Да ли у томе има какве преваре, то се може закључити из тога, ако се коњу подигне нога, па се онда иглом боде по копити. Ако коњ услед тога постане немиран и осетљив, знак је да је болестан. Но ако коњ остане миран и покаже се неосетљив, онда је знак, да је „анестезиран“. Осим наведеног, служе се продавци у обмањивању и такозваним „пећењем језика“. Коње, којима је језик увек напољу, нико радо не купује, јер сем што су ружни, показују тиме, да су болесни, било на плућима или у мозгу. Да би, дакле, продавци томе доскочили, они пеку коњу језик врућим гвожђем све дотле, докле га не увуче. Како дејство тај начин има, то није јасно. Само се зна, да коњ после такве операције неколико дана не пружа свој језик напоље.

Веома се опасна превара састоји и у томе, што се оно слузење у носу коњском вештачки прикрива. Свако прекомерно слузење у носу, знак је опаке болести. Кад коњ има јак катар, трзавицу, ширење цигерике и т. д., то се може одмах познати по прекомерном слузењу и балењу коња. То зна и сваки лаик, па зато извесно и неће купити такога коња, који много слузи и бали; јер, да то слузење и балење није штетно и прелазне природе, зацело не би продавац баш ту случајну појаву употребио за продају коња. Да би продавци и такој болести коња доскочили, они узму приличну количину фате, па је уђушкају у нос коњу што је могуће више. На тај начин остане то слу-

зење и балење код коња за неко време неопажено. То траје, дакле, само неко кратко време и само онда, ако прекомерно слуз и бале излазе само из једне ноздрве, јер коњ дише кроз нос, а не кроз уста, па би се морао угушити, кад би му се обе ноздрве запушиле.

Кад се, дакле, узме у оцену, колико су горепоменуте болести опасне, и какве заразе од њих могу да произиђу, онда ваља знати, да су и преваре прикривањем могу и други коњи да заразе, и на тај начин сасвим да пропадну. Па и на самог човека може тако зараза да пређе, само ако се не уме довољно да чува, и ако није вешт у познавању коњских болести.

Ако су бале, или каква сумњива жлезда у коња опасне зато, што су заразне, онда је живинче, које таку болест има, опасно и по самога човека и његову имовину. Особито онда, ако се незна да коњ таку болест има, или се слабо о томе води рачуна. Коњи, који имају колеричну болест нису толико осетљиви на извесним местима, као што су здрави. Ови уздрхте одмах, чим ко покуша да им свој прст у уво метне. Исто тако дигну одмах ногу, кад им ко стане на горњи део копите. Коњи пак, који имају колеричну болест, трпе то сасвим мирно.

Пошто су та сретства у опште исто тако позната, као и опасност од колеричних болести коња, то онда не треба нико, ко себи хоће доброг и здравог коња да купи, да пропусти, а да том приликом не покуша, да увуче свој прст коњу у уво, или да му стане на горњи део копите. Ако коњ нема таквих осећаја, онда треба знати, да продавци и томе уму да доскоче тиме, што мажу уши коњске веома јаком и оштром машићу. Тиме постаје додуше само ушна дупља осетљива, али живинче не трпи да се ко ове дотакне, па зато се на поменути начин жељени успех обично и постижава. Да би пак горњи део копите постао осетљив, то продавци имају у приправности на врху од ципеле иглу, или какав шиљат ексер, па кад купац хоће да опроба осетљивост коња на томе месту, и смера да му то место ногом притисне, онда га купац у моменту предухитри и убоду коња оном иглом или ексером, те коњ хоће нећел' услед бола постане немиран и подигне ногу. Купац кад то види умири се и буде потпуно задовољан, а доцније тек увиди, да је подло преварен.

д) О употреби помагача.

И највештији трговац или продавац коња, не може сам у томе послу много да учини. Он, у самој ствари, може једино помоћу својих људи у томе да успе. Најитнимнији његов повереник, који је посвећен у све марифетлуке свога господара, као и онај последњи његов момак у штали, могу му у томе бити од велике користи, али богме могу доста и нашкодити. С тога ваља знати, да сваки вешт и препреден продавац не жали ни труда ни времена, само да своје људе у томе послу онако обучи, како ће му они моћи корисно да послуже. Од њих је већ и само то довољно, да шталу, и оно што се у њој налази, држе у потпуном реду, да коње увек показују купцима са њихове најбоље стране, и да сваки од њих оно чини, што би и њихов господар чинио, само да није заузет од стране купца. Зато се они на мах тако поделе, да код сваког коња, на кога би купац због квалитета при улазу у шталу могао око бацити, а који иначе има извесне хрђаве особине, стане

по један од њих, који их одатле неопажено уклања. Један од њих вода бригу о томе, да се коњ умири и да не зазире, други се опет труди, да другог коња са угнутим леђима исправи, трећи, четврти и пети спречава опет каквог коња да не копа ногама, да се не рити, а шести милује и ласка некоме коњу, само да купац при прегледу не опази његове хрђаве навике и т. д. На тај начин испада прва посета купчева увек сјајно.

За приказивање и вођење коња има сваки продавац своје нарочите људе. Он сâм не ради при том послу око коња ништа, већ само посматра и цени куница. Он га испиткива, прича му и обећава златне куле, — а код коња стоји дотични његов „вредни“ момак. — Трговац и његови момци разуму се међу собом у таким пословима нарочитим лоповским говором, који они само разуму и који има своје нарочито значење. Тако н. пр. ако трговац рекне момку: „Доведите вранца овамо онаквог, какав је“, то значи: „Купац незна да вранац има сипњу, зато га изведите напоље и нејашите га нагло и т. д. —

Исти споразум постоји увек и између јахача и онога што бичем коња гони, јер овај представља посредника између продаваца и јахача. Ако н. пр. купац изјави, да је приметио, да коњ радо к' зиду јури, онда продавац одмах доставља то оном момку, што бичем коња гони, а овај се опет споразуме са јахачем, те онда обојица, онај бичем, а овај мамузама присиле коња, да заузме сасвим други правац, и да се од зида уклања. Наравна ствар да тај споразум између њих бива на њиховом нарочитом језику, који нико други, а камо ли купац може да разуме.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

(НАСТАВАК)

е. Уверења потребна код војених власти:

Суду општине ужичке.

Молим суд да ми изда уверење о томе: да сам стања сиротног, да немам никаква ни кретна ни некретна имања, да сам стар 61 годину, да сам за рад неспособан, да ми је син Петар Молеровић калфа браварски једини ранитељ, и да ми други син Филип од пре девет година живи одвојено од мене, и на моје издржавање ништа не даје.

5. Јуна 1897. год.

Ужице.

Јанко Молеровић
бив. бакалин.

Подписани јамчимо и тврдимо, за све наводе у молби, а и то, да је Петар дојиста ранитељ свога старог оца Јанка, коме је сада 61 година старости, и да је други син Филип од њега одвојен већ 9 година и о њему се ништа не стара.

с. р. Марко Малетић трг.
с. р. Петар Тајсић опанчар.Оверера судија:
М. Петровић.

(На полеђини):

№ 574.

Издати молиоцу тражено уверење по наплати таксе.

5. Јуна 1898. год.

Ужице.

Председник суда:

С. Станишић.

Чланови:

М. Петровић.

Сава Минић.

Увера.

Суд општине ужичке према прибављеним доказима, уверава сваку власт, да је Јанко Молеровић бивши овдашњи бакалин, стар 61 годину, стања по све сиротног, пошто нема никаква ни кретна ни некретна имања, да је за рад неспособан; да му је син Петар Молеровић калфа браварски једини ранитељ и да му други син Филип од пре 9 година живи одвојено од њега и не води никакво старање о њему.

Ову уверу издаје суд Јанку на његов захтев, пошто је прописну таксу у два динара платио.

Од суда општине ужичке 6. Јуна 1897. год. № 574 у
Ужици. Председ суда:

Писар: (М. П.)
М. Обрадовић.

С. Станишић с. р.

NB. Следује потврђење код полиц. власти.

Рађено у суду општине смедеревске 16. августа 1897. г.

Дође суду Кристина, удова Павла
Станковића бив. ужара оvd., па изјави:

Молим суд да ми изда уверење о томе:
Да сам ја рођена мати Драгољуба Станковића, који је стар 17 год., да је исти нежењен, да је владања доброг, да је српски поданик и да му ја одобравам да ступи у подофицирску школу и тамо да оделужи по прописима закони рок, с тим, да се ја обвезујем, накнадити сваку штету држави, коју он, служећи буде учинио.

Кристина Станковић с. р.

Ми доле подписани јамчимо, да је Драгољуб Стефановић доиста син Кристине уд. Павла Станковића, да је нежењен, стар 17 год. и српски поданик.

Јевта Сотировић месар.

Марјан Мирчевић бакалин.

Оверера, члан суда:

П. Вукојевић.

(На полеђини):

№ 5892.

Издати тражено уверење по наплати таксе.

16. Августа 1897. год.

Смедерево.

Председник:

М. Петровић.

Чланови:

П. Вукојевић.

Р. Поповић.

Увера.

Суд општине смедеревске на основу прибављених доказа, уверава сваку власт, да је Кристина, удова Павла Станковића бив. оvd. ужара, рођена мати Драгољуба Станковић, који је нежењен, стар 17 година, српски поданик. Да је на протоколу код овога суда под данашњим одобрила своје сину Драгољубу, да може ступити у војну подофицирску школу, и тамо одслужити прописни закони рок, с том обавезом, да ће, она накнадити држави сваку штету, коју би Драгољуб учинио служећи у законом року.

Ову уверу издаје суд Кристини на њен захтев, пошто је такса у два динара наплаћена.

Од суда општине смедеревске 16. Августа 1897. године
№ 5892 у Смедереву.

Писар:

А. Поповић.

NB. Следује овера полиц. власти.

(М. П.)

Председник суда:

М. Петровић с. р.

Суду општине паланачке.

Молим суд да ми изда уверење о томе: да сам стања сиротног, да немам никаква кретна ни некретна имања, но да живим једино од моје зараде као опанчарски раденик, да имам на издржавању матер стару 64 године и за рад неспособну и да сам јој првенац и јединац.

4. Априла 1897. год.

Паланка.

Коста Матејевић
радник опанчарски.

(На полеђини):

№ 852.

Пошто је и сам суд уверен о свима наводима изложеним у овој молби, то издати молиоцу тражено уверење по наплати таксе.

4. Априла 1897. год.

Паланка.

Председник суда:

П. Милојевић.

Чланови:

М. Ристић.

П. Петровић.

Увера.

Суд општине паланачке по своје личном знању и уверењу, уверава сваку државну власт, да је Коста Матејевић радник опанчарски, стања по све сиротног, јер нема никаква ни кретна ни некретна имања. На издржавању, као ранитељ, има матер Роксанду, стару 64 године, за рад по све неспособну, којој је он првенац и јединац.

Ову уверу издаје му суд на захтев пошто је прописну таксу у два динара платио.

Од суда општине паланачке 4. Априла 1897. год. № 752 у Паланци.

Писар: (М. П.) Председник суда: П. Милојевић с. р.
М. Тирић.
НВ. Следује овера полиц. власти.

Суду општине пожаревачке.

Молим суд да ми изда уверење о томе: да сам син Петра Милетића оvd. кројача и жене му Милеве, да сам стар 20 година, и да у овој општини живим од пре 15 година.

Ово уверење ми је потребно с тога, што хоћу да се пријавим војеној власти, ради одслужења свога рока у сталном кадру.

15. Марта 1897. год. Благоје Милетић
Пожаревац. типограф.

(На полеђини):

№ 741.

Као што се из пописне књиге Б. види, наводи молиоци истинити су. Зато му издати тражено уверење.

15. Марта 1897. год. Председник суда: А. Павловић.
Пожаревац. Чланови: М. Адамовић.
С. Јосимовић.

Увера.

Суд општине града Пожареваца уверава сваку државну власт, да је Благоје Милетић типограф, син Петра Милетића кројача и жене му Милеве, који су се са својим сном Петром као дететом, доселили у овдашњу варош још пре петнајест година, од кога времена па све до сада непрестано овде живе као стални становници.

По пописној књизи Б. Благоје сада навршује 20 година живота.

Ову уверу издаје му суд на захтев пошто је прописну таксу у 2 динара платио.

Од суда општине града Пожареваца 15. Марта 1897. год. № 741. Пожаревац. Председник суда: А. Павловић.

Писар: П. Марковић.
(НАСТАВИТЕ СЕ)

ОБЈАСНЕЊЕ ЗАДАТКА.

На наше питање у 17. броју нашега листа од 18. априла тек. год. стигли су уредништву небројени одговори. Између тих одговора има их већином правилних, али се по форми и по схватању законских прописа битно разликују. Да би и они, који нису узели учешћа у овоме задатку, имали појам: где је неправилност поменуте пресуде, шта јој оскудева па да буде правилна и законита, ми ћемо овде изнети кратку садржину свега онога, што таква једна пресуда треба да има, па да се може сматрати као правилна, потпуна и законита.

Из пресуде и целе радње, изнете у поменутом броју нашега листа, види се ток оних казних дела, која су у једно и исто време противу окривљеног Марка образовале три самостално учињене кривице. Према томе, те три кривице, разуме се, да се налазе у реалноме стицају, и по томе, пресуда би морала овако гласити:

Пресуда.

Марко Урошевић из Н. окривљен је, што је 25. Марта тек. год. у кафани код „Слоге“ говорио: како је власт ср. Н. неваљала; како су јој све наредбе не законите... Даље, хулио је веру и исмејавао наше црквене обичаје. И најзад, сео је за сто у поменутој механи и картао се на новац, што је све ово доказано испитаним сведоцима и његовим сопственим признањем — §. 34. и 35. полиц. уредбе.

Према овоме, Марко је у једно и исто време створио себи три самосталне кривице, које се по § 323. крив. закона налазе у стицају.

За ова дела, Марку се има одмерити казна по изложеним законским прописима, и то:

- 1.) За дело опорочавања наредба и поступака власти по §. 359. тач. 3. крив. закона;
- 2.) за дело хулења вере и наших црквених обичаја по тач. 1. §. 365. ист. закона; и
- 3.) за дело картања на новац по §. 361. поменут. закона.

С тога, а на основу наведеног и §. 323. крив. закона, с погледом још и на §§. 15. и 16. полиц. уредбе и чл. 87. а. закона о таксама — Начелник среза Н. као надлежан по §. 10. полиц. уредбе

Пресуђује:

Да се окривљени Марко за сва три окривљена дела казни са 20 дана затвора о своме трошку без рада, и да плати за извиђај ове кривице два динара у маркама, као и сведоцима на име дангубе по 2 динара.

Ову пресуду саопштити окрив. Марку и одмах је над њим извршити.

Бр. ... Начелн. срески: Н. Н.
... Априла 189... Кметови: Н. Н.
у Н. Деловођа, писар: Н. Н.
Н. Н.

Правилно су схватили и одговорили ова господа: Марко Гавриловић, званичник министар, грађевина; Об. Јов. Стајић, практикант ср. крагујевачког; Божа В. Јованчевић, практикант среза моравичког; М. Н. Милојевић, писар општ. М. сугубинске; Петар Човић, писар општ. богатићске, ср. мачванског; М. Стефановић, практикант ср. љубићског; Божа Марковић практикант ср. ресавског; Милан Митровић писар општ. В. дреповачке ср. трстеничког; Милорад Тутумџић, практикант ср. грочанског и Драгомир Б. Костић, практикант ср. лепеничког.

Сем овога што су ова господа правилно схватили: шта је у опште све оскудевало поменутој пресуди (ма да је требало ценити, да ли је окрив. Марко доброг или хрђавог владања, што би му по §. 38. полиц. уредбе служило на терет или олакшицу) ми са задовољством констатујемо факт, да наш полицијски и општински подмладак, живо прати све оно, што засеца у опсег његовога рада. Ми смо баш и хтели овим задацима, да изазовемо мисаоне људе на рад, и да их тргнемо из оне летаргије у коју су били запали. Само тако, моћи ће се много учинити, те да послови полицијски крену живљим и напреднијим путем.

Уредништво

„Полицијског Гласника“.

РЕДАК СЛУЧАЈ.

Адвокат С. у име својих властодаваца, тужио је иследној власти Т. кафецију за кривоклетство. Тужбу је оснивао у главном на овим разлозима: а) што се, вели, тужени Т. криво заклео у спору М. Ј. који је противу њега вођен за наплату дуга у 2164·15 динара са 6% интереса; и б.) што је то своје кривоклетство утврдио тиме, што је пред два сведока признао, да горњу суму, која потиче од куповине и продаје вина, дугује његовим властодавцима, па се ипак заклео да ову суму не дугује. Дело је казнимо по §. 266. крив. закона. Тражио је, да се исто иследи а за тим у смислу §. 158. крив. суд. поступка кривак спроведе суду на осуду. Таксу не полаже, пошто се оваква дела извиђају по званичној дужности...

Тако је, у главном, претстављено у тужби адвоката С. Иследна власт узела је у разматрање ово дело. Проучив свестрано основ тужбе; односе у којима је тужени према тужиоцима стајао, т. ј. да ли је тужени исто извршио у својству трговаца према трговцима и да ли се, према вредности тражбине, може дуг, дакле и постојање дела, сведоцима доказивати, па је денела ово своје решење:

1.

Г. С. адвокат а пуномоћник г. М. Ј. трговца оvd. тужбом својом од 17. фебруара т. год. претставио је иследној власти овога кварта, како се Т. бивши кафеција, у грађанском спору са његовим властодавцима, због дуга у 2164·15 дин., који је проистекао из куповине и продаје вина — криво, лажно заклео код првостепеног беогр. тргов. суда, да ову суму не дугује његовим властодавцима, па се за доказ својих навода и на сведоке позвао, који ће утврдити, да тужени дугује његовим властодавцима горе-именовану суму.

Разлози:

Према §. 242. грађ. суд. пост., никаква тражбина, које вредност прелази 200 динара, не може се сведоцима доказивати, сем тражбина, које произилазе из чисто трговачких послова — §. 75. трг. зак.

У овом случају пуномоћник прив. тужилаца, нарочито истиче: да ово потраживиње његових властодаваца од туженог Т. у суми од 2164 дин. и 15 п. дин. проистиче од куповина и продаје вина те да се према томе може ова тражбина и сведоцима доказивати и ако прелази вредност 200 динара, пошто произилази из чисто трговачког посла.

Нашим трговачким законом није прецизирано, шта се има сматрати као трговачки посао, нити су ти послови побројани поименично, с тога се критеријум за квалификовање послова — дела, као трговачких надлежна власт придржавати начела, која веју кроз теорију модерног трговачког права.

Према наведеноме, иследна власт овога кварта, у овом конкретном случају, куповину и продају, из које проистиче ово потраживање прив. тужиоца како он представља, не сматра као *чист трговачки посао*, пошто иста није закључена између трговаца, већ с једне стране између *трговца* а с друге стране *нетрговца* туженог Т. бив. кафеџије.

Овај би се посао могао сматрати као *полу-трговачки посао*, а за тражбине који произилазе из овакве врсте послова, а прелазе вредност 200 динара, сведоци се могу употребљавати као доказно средство, пошто се у §. 75. трг. зак. изрично вели: да се сведоци, као доказно средство, без обзира на вредност тражбине, могу употребљавати у чисто трговачким пословима.

Са изложенога кварт се не може упуштати у испитивање сведока по овом делу, што би се такав рад противио јавном поретку у интересу кога су ови земаљски прописи и донесени.

Како пак пуномоћник прив. тужилаца није поднео никакве друге доказе; којима би се утврђивало постојање дела кривоклетства и да је учинилац истог тужени Т. бив. кафеџ., то иследна власт са наведеног, а на основу §. 29. тачк. 1. и 2. крив. суд. пост.

Решава:

да се свака даља кривична процедура по овоме предмету, према Т. бив. кафеџ., прекине и предмет као свршен у архив остави, кад ово решење постане извршено.

Решење ово саопштити интересованим странама па даље шта треба урадити.

Решено 21. Марта 1898. год. у Београду, у кварту палилулском.

Иследник

Старешина кв. палилушког,
члан:

Деловођа, писар:
М. А. Протић.

М. П. Ђорђевић.

II.

Првостеп. суду за вар. Београд.

Под 17. фебруаром тек. год. поднео сам кварту палилулском кривичну тужбу противу Т. бив. каф. оvd. за кривоклетство, учињено у спору мојих властодаваца г. М. Ј. трг. оvd. противу Т. за дуг од продајог му вина.

За доказ да се Т. криво заклео, позвао сам се на сведоке: Н. Т. и Ф. Б. оvd. пред којима је Т. признао, да дугује мојим властодавцима 2164·15 динара од купљеног вина, а кварт место да отвори кривичну истрагу, он тек под 13. тек. мес. Бр. 1662, без да је сведоке или ма кога по овоме делу саслушао, прекида истрагу својим решењем, које ми је јуче саопштено.

Оваква радња кварта неправилна је у томе, што је кварт претходно требао да испита сведоке и онда да цени, да ли има дела кривоклетства и да даље по закону поступи. Он у место тога прекида истрагу.

Прекидати истрагу значи, да је ову отпочео ислеђивати, па је нашао да дело не постоји, и за то га прекида, али не отпочињати никакву истрагу, а ову прекинути — нема никаквог смисла.

Кварт, кад је хтео тако радити, могао је донети решење: — да се не отпочиње никаква истрага из разлога, које он наводи да постоје.

Дакле, у овоме је једна врло велика неправилност у доношењу напред поменутог решења, које као таково никако неби требало да остане.

Но какве разлоге наводи кварт за то своје решење?

Позива се на §. 242. грађ. пост. по коме се сведоцима дуг не може доказивати, па одмах мало за тим навео је и §. 75. трг. зак. Баш кад би прочитао пажљиво тужбу, увидео би, да овај дуг произилази од куповине и продаје вина, а то је тр-

говачки посао, и као такав може се по пом. §. 75. трг. зак. доказивати сведоцима.

Међутим, кварт погрешно узима да продаја и куповина вина није трговачки посао и то зато, што је Т. кафеџија, он се по мишљењу кварта сматра за нетрговца, и пошто је овде сам мој властодавац трговац, онда је закључен посао између њих о продаји и куповини вина „*полутрговачки посао*“!?

Овако резонување кварта ја сам у стању разумети — да продаја и куповина вина између кафеџија који купују вино у цели препродаје, није трговачки посао —?!?

На против то је тек *прави трговачки посао*.

Ово не би био само онда, кад би какав не трговац купио вино за своју личну потребу а не и кафеџија који купује у цели препродаје.

Према наведеноме, жалим се томе суду на горње решење кварта, и молим га да исто као противно закону поништи.

Таксу у 2 динара полажем.

31. Марта 1898. год.

Београд.

С....

адвокат.

По овој жалби првостепени суд за вар. Београд, расмотрио је акта и решење иследна власти, па је исто, као на закону основано, *одобрио*.

Редак је случај кривице ове природе. Износимо овај рад иследне власти, да послужи као углед и осталим иследницима, ако би се овакав случај појавио.

ЈЕ ЛИ РАЗБОЈНИК?

Има тренутака у животу човечијем, у којима он заборавља на себе, на Бога, па и на све, што му је драго и мило. Ти су тренуци горки и очајни. Они потресају душу а мраче свест...

Да испричамо један такав тренутак...

У селу Н. округа П. бесни глад. Прошле нероднице и поплаве сатрле су овај лени крај, уништиле толико срећних и задовољних породица.

Између свију сељана, по најнесрећнији беше Костадин, човек добар, питом и у свакоме погледу одличан грађанин. Имао је петоро деце, све, што оно веле „једно другом до ушију“. Петоро деце а ни кришке хлеба у кући!.... Петоро малих дрвџа, а нема чиме да их исхрани. Зар то није тренутак, кад болно потресају душу, кад се мрачи свест?...

Па, онда, он је њима био и отац и мајка. Он их је свлачио и облачио; он их је умивао, прао, чешљао. Једном речи, они су око њега свили своје мале ручице и гукаху као оно голубићи, слатко, заносно: тата, тата...

И данас, згрчени крај њега поред огњишта, украј утулене ватре, они га гледаху тужно, готово очајно... Други је дан, како нису хлеба окусили... Вледи, увели, упалих очију, они у страху муцаху: тата, гладни смо... А он, јадник, блдне у њих оним погледом, који те испуњује страхом и ужасом... Мислиш, е је то поглед једног суманутог човека.

И он се стреса... И ако је напољу леп јесењи дан, кроз његово тело струји нека зимозрна хладноћа... Помогло би али — не може. Где год је тражио хлеба — одбише га. Нема шта више ни да прода. Пре десет дана продао је последње бакраче и купио — хлеба. Шта ће. Шта ће. Нема ни рада, а радио би и дан и ноћ, не за себе, већ за своју сирочад. Ето, јуче, тражио је код механџије, да му цео дан ради само за један — хлеб, па — ништа... Стреса се и блдне у своју јадну децу... На једаред поглед му паде на секиру, која је поред врата стајала. Њено сечиво белесаше се из далека, а беше окренуто према њему... Обузе га мрачна, дивља мисао... Уклони ручице дечије са свога колена и готово посрћући пође вратима...

Љубимче његово, мала Мара, протепла у тај мах благим гласом:

— Не иди тата, нисам више гладна...

И он стаде... Изгледаше, као да се пренуо из каквог тешког сна... Глава му је још горела... Пође опет деци и поче их гледати тужним погледом...

Најзад рече:

— Децо, седите ту, сад ћу вам хлеба донети...

Он је дакле смислио нешто. Од куд на један мах та промена, то поуздање у њему? Деца ускликнуше од радости... Он изађе напоље... До њега донираше јасни гласић мале Маре: тата, врати се брзо...

Ишао је кроз село као — пијан. У његовој глави ројеше се на изменце разнолике мисли... Ноге му кленаху, а очи му блуђаху некуда у даљину... Пред њим је последња кућа у селу. Озго са брдашца пиркао је благ поветарац, па му је хладно зажарене образе, које горијаху као у грозници... Најзад стаде... Ухвати се грчевито за ограду једне авлије и хукаше дубоко и тешко.

У једаред прибра сву своју снагу п викну :

— Милоје!...

Из куће чу одзив: ту сам, и на прагу кутњем јави се човек блед и упалих очију...

— Ко си?

— Ја сам, Костадин...

— Ене, а шта ћеш?

— Имаш лечка проје?... Деца ми... и сузе га загушише.

— Проје?... Ни трукце... Баш сам сада последњу кришку потрошио.

— Ах, уздахну бедни Костадин, а ја сам мислио... Збогом. И он оде погнуте главе... Куда? Ни сам није знао.

Ишао је дуго без циља, без икаквог задатка. Пред његовим очима лебдиле су слике његове деце. Чу, као да је тик њега самог, тужни глас његове мале Маре: не иди тата, нисам

више гладна!... То га пројма тешким болом и очајањем... Прдну се на један мах... Поче ослушкивати... Чу бат коња... Окрене се... Погледа никуда у даљину... Према себи угледа човека, који вођаше за узду коња. Овај човек, у лепом, чистом сукненом оделу, носио је о врату шарену, пртени торбу. Ишао је лагано и певуцао.

Костадин га пажљиво посматраше. Његов је поглед пао на торбу. Неки тајни инстинкт казиваше му: да у тој торби има — хлеба. Јес, он је то мислио, веровао. Он је тврдо држао, да је то једини спас његовој деци. Кришка хлеба, проје, све једно, он ће моћи њиме заложити своју децу за данас. А сутра? Како Бог да. Видеће, промислиће. Можда ће добити и рада ма где. Оставиће децу где год, па ће радити и дан и ноћ. Ваљда ће се у селу за који дан

смиловати на њих каква добра, Божија душа. Тако је мислио. Човек са коњем дође према њему. Костадин му полако приђе.

— Помоз' Бог брата.

— Бог ти добро дао, одговори путник.

— Ако Бог да?

— У својту...

— А шта носиш у торби?

— Погачу. Знаш, адет...

— Дај ми ту погачу.

Путник упре у њега оштар поглед.

Костадин крочи ближе. Поче говорити, а глас му дрхташе.

— Молим те, брата, као што се Бог моли, дај ми ту погачу... Нужда... деца...

— Иди с милим Богом!... Што треба у кућу, у цркву се не даје...

— Ама, чуј!... Од јуче ми деца нису ништа окусила... Севал је... Божији су то створови...

— Не дам!

— Бар половину...

— Не дам...

Костадину удари пламен у образе. То беше онај тренутак, кад се душа потреса а свест мркне...

— Не даш? грмну страшним, храпавим гласом.

Путник устукну натраг.

— Не даш? понављаше Костадин узбуђено.

— Не дам... муцаше узневерено путник.

— Е, даћеш! Тако ми живога Бога, даћеш! И он јурну на њега. Зграби га снажно рукама за гушу и рикаше као ранен лав:

— Даћеш, е, сад ћеш дати!...

— Пусту ме... угуших се...

— Погачу, дај погачу!... И Костадин једном руком трже торбу. Врпца се одкиде. Он је имао у рукама што је желео...

У тај мах појавише се на домаку два човека. Они су цео овај приказ гледали... Костадин пусти путника. Изгледаше, као да му је грдан терет са груди пао...

— Ово је сад моје! викну, па као сумахнут појури правцем у село...

Путник посрте и паде...

Судила му је порота. Сведоцима је утврђено постојање дела. Порота је имала да изрекче још своје: крив или није.

Он је, сиромах, стајао пред судом блед, потресен, смрвљен. Није му стало до себе, јер је доста препатио, али деца... шта ће с њима бити?

(Види опис слике на страни 7-ој, у рубрици «Из полицијског албума» а под насловом: «Разбојници са својим латацима»).

Адвокат — његов бранилац — одлично га је бранио. Он је, поред осталог и ово казао:

— Окривљени Костадин, дојиста је учинио казнимо дело. Ал' он није ишао на то, да човека на путу убије, већ само да му узме погачу...

Костадин се трже. Погледа некако чудновато у свога браниоца, ал' у томе погледу беше неке одлучности, неког прекора, па рече постојаним гласом:

— Убио би га к'о панче, само да ми није дао погачу...

Адвокат му упаде уреч:

— Ал' ти ниси имао оружја при себи...

— Ја бих га рукама заставио...

— Дакле си био решен? упита председник, готово дршћућим гласом...

— На све, рече Костадин. И поротници изрекоче оно кобно: *крив је...*

...Пресуда му је саопштена... Дело је казнимо по §. 240. с погледом на § 242. крив. закона. Дакле — разбојник?... Дакле — на смрт?... Тако је. Дело је сведоцима доказано, па онда и сам је признао своју решимост... И он блдне у судије... Изгледа, као да не разуме оно, што му они говоре... У један мах се чак и насмејао... Ал' то беше смех леден, страхан, смех једног несрећног оца, једног смрвљеног срца.

Такав је закон. На једном се месту вели: (§ 242. крив. закона) *и онај, који је с разбојничком намером постојећу опасну претњу или силу противу лица употребио, да се казни као разбојник, ма да није ништа отео или однео... а та је казна — смрт...*

Виши суд поништио је ову пресуду. Он је у одбрани осуђенога видео *праве побуде*; прозreo је у његову душу; унео се у његов мозак. Видео је, да је то дело једног очајног тренутка, без крајњих намера, јер је било изазвано потресом душе, помрчајем свести, очајањем, да деци својој помогне. И суд је виши *право* нашао. Костадин је дојиста извршио разбојништво, па ипак није био — *разбојник*.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Јанићије Миловановић, лопов. Има зликоваца разних врста. Има их, који чине злочина дела по инстинкту; има их ко-

јима је украсти туђу ствар врло лак и обичан посао, а има их, које је тренутна нужда на злочино дело навела. У ове последње не долази овај Јанићије. Он је лопов од „заната“. Њему је крађа за срце прирасла. По занимању је био слуга, т. је. по привидноме занимању, а у ствари је лопов, и тешко оној кући у коју он дође. Родом је из Лисине среза студеничког. Има око 26 год. Раста је средњег. У опште плав и сувоњав... Има једну женску и са њоме је изродио двоје — ванбрачне деце...

Последње је његово злочино дело ово: Ноћу, између 23. и 24. фебруара тек. год. попео се на таван кафане „Параносовог Хана“, где је Коста Ђурић, трговац на Сави, оставио свој лук до близу 500 кила... Јанићије мирно али одважно поче скидати лук, као да га је тамо својом руком оставио. Но беше у своме „послу“ изненађен, јер га ухватише на самоме делу... Пошто му је кривица потпуно исцеђена, спроведен је на суђење првост. суду за вар. Београд, који га је пресудом својом од 14. Априла тек. год. Бр. 8337. осудио — на једну годину затвора.

Да је Јанићије само ово дело извршио ни по јада, ал' он је у опште познат као неваљао и склон на — подобна дела. Не може бити претпоставке, да је крађу извршио само за то, да своју децу исхрани. Он је то учинио у цели свога личног користољубља, јер га цела „Сава“ познаје као човека крајње неваљала. За њега се држи, да је у томе крају починио многе крађе и кајшиарлуке, пошто је веома вешт и препреден. Умео је само на тај начин да се сачува. Сваки, који га ма и најмање познаје, вели: „хвала Богу, кад је једном и овај лупец долијао“...

Доносећи слику Јанићијеву, ми велимо: да Бог сачува сваког газду од — оваког слуге.

Ђока Сервијанац, коњокрадица и убица. Не само добар психолог, но и сваки други обичан човек, ако само мало боље уочи ову слику, познаће у њој окорелог зликовца. Да је Ђока доста такав, читаоци ће се најбоље уверити, кад прочитају ово што ћемо им испричати.

Почетком пр. године беху у Срему и околини учестале крађе коња. Власти тамошње употребише сва могућа средства да уђу у траг крадљивцима. Но сви њени покушаји остадохе без успеха. Тек, једног вечера, тако око половине марта пр. год. жандармима, који због тих учестаних крађа крстарише по целој Срему, пође за руком, да ухвати овог Ђоку и то у тренутку, кад је хтео два украдена коња испратити за сремску Митровицу. Ђоку одмах одведеше у општинску кућу и притворише. Како затвор не беше доса јак, а Ђоку познаваху као веома опасног, јер је раније четири пута био осуђиван на робију због крађе коња, то га најменце чуваху у затвору два жандарма. Знајући опет Ђока,

како је тешко робијати у А-Угарској, привидно беше миран. Али у тој привидној својој мирноћи, он је мислио о бегству, и беше решен на све. Чекао је дакле и — вребао.... У тренутку, кад је жандарм, који га је чувао, спустио пушку поред себе, да би могао направити цигару, Сервијанац, који је дотле мирно лежао, скочи као тигар, дохвати пушку и за тренутак ока прободје бајонетом жандарма, развали врата и побегне. Сиром жандарм није ни писнуо. Бајонет му је прошао кроз сред срца. После 24 сата Сервијанац је већ био у Србији а после неколико дана, мирно и спокојно радио је с коњским колима на путу између Обреновца и Забрежа, возећи путнике и робу трговачку. Како у Обреновцу и околини има доста досељеника из Аустро-Угарске, које тамошњи становници зову општим именом „Банађани“, то долазак и појава Сервијанчева нису никоме па ни власти пали у очи. Разуме се већ, да је он променуо име. Звао са Милан. У Обреновцу је Сервијанац остао до краја Маја пр. год. а тада га је од једном нестало, исто онако изненада, као год што се био и појавио.

Аустро-Угарске власти тражаху енергично Сервијанца по целој Срему. Надајући се, ваљда, да ће га тамо сигурно ухватити, оне се одмах у почетку, не обративши за помоћ нашим властима. Београдска полиција, сазнав са приватне стране за злочин Сервијанчев и његово бегство, а потпуно свесна свога задатка, поверљивим путем почне трагати за њим. Трагање њено није остало без успеха. Поверљиво писмо управника града Београда које је на два дана, после од почетка трагања за Сервијанцем, било упућено начелнику среском у Обреновца, казало је јасно овоме: каква се опасна зверка налази у његовој околини. И ако је начелник предузео сва могућа средства да Сервијанца пронађе и ухвати; и ако је то рађено у највећој тишини, ипак је Сервијанац — „стари курјак“ нанушио опасност која му је претила и, као што смо видели, благовремено је умакао. После неколико дана он се већ беше погодио код једног сељака, у срезу тамнавском у близини Уба, да му помогне средити летину.

Ваљевски и подунавски округ преко лета препуни су раденика из Аустро-Угарске, који, немајући себи шта да раде, прелазе у Србију и помажу у пољским радовима нашим имућнијим земљорадницима. Они остају у Србији преко целог лета, а по неки и преко јесени, па се за тим са својом зарадом враћају у Аустро-Угарску. Знајући их, као сиромашне и вредне раденика, на њих је слабо ко пакљиво обраћао. Сервијанац је то добро знао и као што смо видели, користио се врло вешто тим својим знањем. Оно, истина, почетком августа прошле године министар унутрашњих дела, на овдашњег аустро-угарскога посланика беше издао распис свима полицијским властима за тражење Сервијанчево, али, зар би ко могао и посумњати: да је зликовац онај вредни и поштени раденик код газда Н...? Та он беше тако миран, тако добар, да ни мрва не хте ногом нагазити. — Баш је срећан овај газда Н... кад се намерио на оног раденика? Ради као кртица, а чува газдино боље него своје. Кажу, да га газда Н... задржава за наполичара. — Па хоће ли да остане? — Хоће, само прво да породицу преведе у Србију. — Вала и ја бих га задржао кад је онако вредан и поштен. — Ето, тако је околина мислила о Сервијанцу.

Нов распис г. министра за његово тражење и награда од 200 форината, коју је аустро-угарска власт обећала ономе ко га ухвати, не помогоше ништа. Сервијанац оста код газда Н. све до почетка ове године а тада, под изговором да ће у Аустро-Угарску по породицу, остави газда Н. и врати се у Обреновац. После неколико дана, он је већ у велико наставио прекинуто кочијашење, а уједно је почео и премишљати, како би се на Забрежју могли „шверцовати“ крадени коњи. Рад му већ беше досадио. А, како неби? Радио је код газда Н... као роб пуних шест месеци, — он, који ни код своје куће није хтео да ради, и који се не беше навикао на какав поштен, озбиљан рад.

Ако је за вајду, доста се „напатио.“ Сад, кад је свака опасност прешла, зашто се не би мало одморио? Зар у Србији нема неколико одбеглих робијаша из Аустро-Угарске, за које нико не зна? Та колико их само он зна још из Крчедина, док је тамо коње крао и њима продавао. Они су годинама у Србији, па кад се они ништа не плаше, за што он да се плаши? Ето, тако је премишљао „Сервијанац“ кад се решио да стално

остане у Србији. Као што се види, основ његовог плана био је добар; закључци правилни; и све би добро било, само да начелник срески у Обреновцу није опет о томе друкчије мислио.

Г. Станоје Миленковић, стари полицајац, знао је из искуства, да се злочинци обично враћају у околину, у којој су злочин извршили, или, у којој им је каква опасност претила. Знајући то, он није престајао мислити на Сервијанца и његов повратак. Чекао је и дочекао га је.

Марта 11. тек. године Сервијанац је већ био у затвору среском у Обреновцу. Сутра дан спроведен је Управи града Београда а 14. истог месеца већ је предат земунској полицији. Из Земуна је одведен у Митровицу, у чијим тамницама он сада мирно размишља о — вешалима.

За његове чуваре овога пута, изабрани су само они жандарми, који — не пуше дуван.

Сервијанац је родом из села Крчедина у Срему. Стар је 36 година; жењен је и има петоро деце. До сада је четири пута био осуђиван на робију због крађа.

На завршетку истичемо овде ово: да чувари опасних злочковаца, треба увек да буду пажљиви и обазриви, како неби прошли као онај жандарм, који је чувао Сервијанца у општинској кући, па за љубав цигаре платио главом своју необазривост. Прави злочинац тек је онда опасан, кад се показује питом и миран. Ово треба да послужи за поуку нашим чуварима.

Милорад Хајдуковић, лопов. Из казненог топчидерског одељка, тамо, где издржавају казну малолетни преступници,

износићемо с времена на време у нашем листу, интересне екземпларе. Овако доношење биће свакако од користи и грађанству и властима. Првима, да се чувају оваких малишана — лопова, а другима да их лакше похватају, ако им дође воља да се прошетају мало по Београду и Србији. Од тих интересних екземплара и за саму студију, доносимо овог Милорада. Он је у своме неваљалству далеко дотерао, и међ овим малим лоповима,

заузима врло видно место. Ето, видите га само. Још је тако рећи, дете, а већ је — други пут на робији. Кад би изређали све оно, што је до сада починио овај неваљали син једног бив. честитог грађанина оvd. морао би се чезав од чуда згранути. У осталом, ми у нашем листу немамо довољно ни простора, да све то испричамо. Изнећемо само његове последње кривице, колико тек да се види, на какву је врсту злочина одан овај млад лопов. Из досадањих његових дела, види се јасно, да му је најмилији посао: упадати кроз отворене прозоре у станове појединих грађана.

Да наведемо овде само два догађаја.

Зна се, да се пред зору најслађе спава. При јакој омабини, отварају се прозори, да у собу пирка благ поветарац... И на стану г. Здравковића, ђенерала, у „Јовановој улици“, једнога дана, 1895. год., беху прозори отворени... Унутра је вејала блага хладовина... Милорад се нађе пред тим отвореним прозорима. Лак и хитар као вереница, ускочи кроз прозор и изврши крађу...

.....Опет је отворен прозор на стану г-ђе Милеве Борисављевићке удове, на „западnome врачуру“.... Доба је кад се дели дан од ноћи.... Кроз отворене прозоре улази свеж, јутарњи ваздух... Сан склапа очи.. Валсамски мирис липа, чисто онија и заноси... Милорад се нађе и крај тих прозора. Решен је одмах био: да изврши крађу.... Погледа пажљиво унутра.... Жива згода.... Брзо ускочи у собу и — здипи шта је хтео.... Ал' ту је заглавио. Ухваћен је био на самоме делу крађе... Као што се види, он је добро проучио обичаје појединих грађана. Зна, да при летњим омаринама отварају они своје прозоре, да

се надишу свежег ваздуха. Тада, у томе времену врши он своје „операције“. Он баш и вреба тај тренутак... И да видите, доста је добро у томе успевао... Сем побројаних крађа, он је једном те исте 1895. год. у друштву са Драгољубом Милојевићем „Јагодинчетом“, „Бормидом“, Францом Матошаном, Костом Велићем и Свет. Милојевићем, украли 166 динара таксених марака, из сандука Станислава Јанковића каплара жандармског. За ову је крађу био Милорад раније осуђен.

То су у кратким потезима цртице из његовог живота. Врло је занимљиво посматрати онај ред малишана — робијаша, који се виђа у топчидеру при рђу или у казнионој учионици. Ми ћемо — као што смо мало пре казали — доносити слике ових малих робијаша, шта ако то буде на њих утицало, да се махну неваљала живота и да прегну на частан и поштен рад, кад буду казну своју издржали.

Разбојници са својим јатацима. 1. Милош Којић и 2. Никола Јовановић, чије смо слике донели засебно у прошлом броју (а и у броју 6. од ове године са описом њихове биографије) сликани су у групи са својим јатацима у очи дана извршења смртне пресуде над Милошем и Николом. 3. Љубомир Јовановић, из Раниловића; 4. Лука Стевановић из Прогореца и 5. Миладин Дробњак — Сеничанин, из Венчана, ср. космајског осуђени су сви са по три године робије; 6. Љубомир Живановић, из Венчана среза космајског на двадесет година робије; 7. Станка Маринковић удова из Губеревца ср. космајског на једну годину затвора; 8. Новак Стевановић (брат Луки) из Прогореца и 9. Маринко Живановић (брат Љубомиров) из Венчана са по три године робије. Сви су осуђени за јатаковање Милошу и Николи. Поред ових, сликаних, осуђена је и Велика жена Миладина Дробњака (бр. 5-ог) на три године затвора, но она се налази на боловању у опште држ. болници, те с тога се није могла ни сликати у овој групи. У идућим бројевима донећемо важније јатаке из ове групе засебно, са потпуним њиховим биографијама.

ОД УРЕДНИШТВА.

У 3. броју нашега листа од прошле године, ми смо донели слику Душана Магазиновића, коју смо пропратили са неколико речи, увршћујући га међу остале коцкаре. Такав смо били о њему извештај добили. Но, доцније, уверили смо се, да је Душан данас добар и честит грађанин, и да је дело његове раније кривице било дело — младићске непромишљености, а кроз ту фазу живота, мање-више, свака младост пролази... Ми радо исправљамо ону нашу ранију грешку и мило ће нам вазда бити, ако узмогнемо говорити и о поправкама других лица, која често заузимају места у нашем листу. Константујемо још и ово: да Душан није долазио никад у ред оних, који су жигосани жигом општег презрења...

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА.

Убица свога господара. Познато је, да је псето највише привезано за човека; да је његов верни пратилац свуда и на свакоме месту; чак постоји и изрека: „веран као пас“, а о верности пса према човеку има ваздан прича. Ово што се недавно догодило у Паризу, ваља сматрати или као изузетан случај, или као верну илустрацију оне изреке: „Према глави и оца по глави“.

Један младић, од својих 19 година, узео је у Паризу под „кирију“ један чамац од оних, што држе многе чамце под закуп, да се мало провоза заједно са својим великим псом. Кад је дошао на сред реке, хтео је да окупа свога пса, али се он опираше, ухвати се за њ' и обоје падоше у воду. Псето не осврћући се на свога господара који је топуо, покушаваше како да се дочена чамца. Закуп. чамца као сведок овог догађаја, скочи у један чамац и похита у помоћ овоме младићу. Три пута се овај младић указа на површини воде, и сва три пута његово псето, наслонивши на њ' своје тешке шапе одгура га доле. Више се није ни појављивао, и тек после тражења од једног сата закупник чамца нађе његов леш. Псето видећи да му нема господара испливало је на обалу.

ПОТЕРА.

Димитрије — Мита — Илић звани „Брка“, осуђеник пожаревачког казненог завода побегао је са осуде 4. тек. мес. по подне. Димитрије има 35 година, стаса је омаленог, косе црне, обрва црних састављених, очију црних, чела високог, бркова црних густих, образа дугих; кад стегне зубе необично му набрекну вратне жиле. Иде тромо. На себи је однео цивилно одело, на глави црн шешир „полуцилиндер“.

Он је из Београда. Био је некада разносач шаљивог листа „Брке“ па ваљда с тога или што је бркат, другови — лопови — назвали су га „Брка“. Мита је варалица првог ранга. То му је признао и познати мајстор у варању Алекса Костић (чију смо слику са биографијом донели у 6. броју нашега листа од прошле год.). Ово је Мити четврта осуда, све за преваре. Последњи пут, тек што је прошло два месеца од како је пуштен из затвора, ударио је опет у стари свој занат. 26. авг. пр. год. оде овај неваљалац у радњу пок. Косте Петровића бив. трг. из Београда, одвоји један сандук шећера и пола цака кафе и превари га, као да га је за то послао Стеван Крстић трговац из Паланке. Али Костином сину дође нешто на памет да се увери о истинитости ове поруџбине, незажали труда и мало трошка, те посла депешу г. Крстићу у Паланку са питањем, је ли он у ствари поручио. На ову депешу одмах је добио одговор који је гласио: „Придржите тога трговца, да видим ко је тај што на моје име пазари“. Чим Мита осети да за њега нису чиста посла, даде се у бегство, али је одмах ухваћен, окован и притворен. За ово дело осуђен је на две године затвора. — За побеглим Димитријем наређује се потера. Пронађеног треба стражарно упутити Управи пожаревачког казн. завода с позивом на бр. 1994. или Управи гр. Беогр. на бр. 10532.

Јован Тешовић, из Дреновца, окривљен за две опасне крађе, побегао је из притвора начел. ср. црногорског 2. о. м. у вече. Он има 20. год., омален, носав, косе црне; од одела има сељачку кошуљу и гаће, на глави стару шајкачу, на ногама старе опанке и чарапе. Наређује се потера за њим. Нађеног спровести дотичном среском начелнику с позивом на бр. 5563 или Управи гр. Беогр. на бр. 10.656.

Никола Костић, родом из Ракинца слуга Вићентија Старчевића из Врчина, учинио је крађу, у разним стварима, своје газди па побегао незнано где. Он је раста средњег, косе црне; има 36 год., у једно око ћорав, у оделу сељачком. Наређује се потера. Пронађеног упутити стражарно начел. ср. грочанског с позивом на његову депешу од 5. тек. мес. или Управи гр. Беогр. на бр. 1071.

Лазар Л. Цветковић, из Асан-пашине Паланке. 29. пр. мес. извршио је крађу Димитрију Јовановићу из истог места и однео му: два пара златних минђуша, једне веће с мерцањима а друге мање емалиране; један нааполеон у злату и 4½ форинте. Одмах по извршеној крађи Лазар је побегао и сада се не зна гди је. Он има 18 год., средњег је стаса, без браде и бркова, у оделу грао, путује са картом која гласи на име: Жарка Л. Цветковића а има и објаву под бр. 478. Наређује се живо тражење. Пронађеног треба спровести начелнику ср. кључког или Упр. гр. Београда с позивом на бр. 10152.

Начелник среза грочанског депешом од 1. тек. месеца јавља ово: Марку Милошевићу, земљоделцу из Дражња, ноћу између 31. априла и 1. тек. мес. непознати лопови украли су: а) једну краву, длаке зелене, рогова повећих, која има 7 год. и која је стеона; б) једну краву, сиве длаке, повећих рогова, има 3 године; в) једну јуницу од 2 године, длаке сиве; и г) једно мушко јуне, длаке беле, рогова малих. Наређује се живо

тражење лопова и покрађе. Пронађене треба спровести среском начелнику с позивом на бр. 6386 или Управи гр. Беогр. с позивом на бр. 10235.

Јоца Молдовановић и **Манојло Максимовић**, који су били под ислеђењем за опасну крађу, побегли су из притвора начелника ср. лепеничког 1. ов. м. око 7 час. у вече. Обојица имају по 20 година, смеђи су, омалени, у немачком оделу, на глави носе шајкаче а на ногама опанке. Родом су из А-Угарске, били су обојица сензи код држ. пастува, а у последње време радили су у Паланци и Баничини. Наређује се тражење. Пронађене треба спровести начелнику ср. лепеничког с позивом на бр. 4889 или Управи гр. Беогр. с позивом на бр. 10365.

Ноћу између 1. и 2. маја тек. године непознати лопови украли су са пашњака Чедомира Јеринића, из Лознице једну краву, која је у години трећој, длаке зеленкасте, рогова зелених, раста средњег без роваша и икаквих особених знакова. Наређује се тражење лопова. Нађене треба са покраћом спровести стражарно начелнику среза јадранског, с позивом на Бр. 7753. или Управи града Београда на Бр. 10.561.

ТРАЖИ СЕ.

Пре месец дана нестало је на врло загонетан начин Илија Веселиновић — Вићентијевић, земљод. из Сибнице, и нигде га нема нити о њему ко шта зна. Он је стар 20 год., црномањаст, без браде и бркова, на себи је однео: гуњ с рукавима, чакшире нове од црног сукна, на ногама опанке и сељачке чарапе, око врата намучни шал шарен а на глави црвен фес полован. Илију треба брзо потражити и о његовом проналаску одмах известити депешом начелство окр. подунавског с позивом на његов бр. 8381 или Управу гр. Беогр. на бр. 10177.

БЕЛЕШКЕ.

Скромна али ретка прослава. Жандармски наредник Марко Ристановић, родом из Качера окр. рудничког, трећег овог месеца прославио је у кругу својих пријатеља тридесетогодишњицу своје непрекидне жандармске службе. Он је свих тих тридесет година провео при београдској полицији. Био је частан, веран и поуздан. Ово је редак пример сталности и пожртвовања. У њему се огледа она чиста љубав према својој војничкој каријери, која до сада ничим није била помуњена. Марко је још чврст и крепак. Уписао се у жандарме 3. Маја 1868. год. И ми, с наше стране честитамо славље овој ретком органу јавне безбедности са жељом, да још дуго поживи служећи оном узвишеном позиву, који треба да одушевљава сваког првог војника.

ТАСИНА ПИСМА.

На захтев многих наших пријатеља и читалаца, штампали смо у засебној књизи „Тасина Писма“ која су онолико заинтересовали публику и штампу. Та су писма сада у овом издању још и допуњена. Уз то су још додата два поучна чланка: „Бертилонаж“ и „Казнени завод у Моабиту“, те је тако ова књига корисна сваком полицајцу и иследнику, а пуна интереса за читање и сваком другом читаоцу. Осем тога, на крају књиге додати су 34 комада цртежа и слика, што текст објашњавају. Књига је штампана новим гармондом без прореда у краљев. срп. држ. штампарији, на санинираној хартији. Износи 8 табака великог формата и према томе одредили смо јој најмању цену 1.50 дин. Даје се само за готово. Може се добити у уредништву „Полиц. Гласника“.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Г. Стеви Докићу, писару ср. маџавског. На три обећања, иште свратили у наше уредништво. Молимо вас, да нам у року од 7 дана, положите онај рачун, како се не би уредништво ставило у положај, да према вама друге мере предузме.